

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 2T/43/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512010098
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Dluhoš, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2014:3512010098.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom JUDr. Rastislavom Dluhošom, v trestnej veci obžalovanej N. X., nar. XX.XX.XXXX P. T., trestne stíhanej pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“), na hlavnom pojednávaní konanom v Novom Meste nad Váhom dňa 25. júna 2014 takto

rozhodol:

O b ž a l o v a n á : N. X., nar. XX.XX.XXXX P. T., trvale bytom W., Č. X. P. Č.. XXX, stíhaná na slobode,

je vinná, že

1. od presne nezisteného dňa mesiaca apríl 2006 do presne nezisteného dňa mesiaca november 2006 v obci Hustopeče v Českej republike v priestoroch ubytovne W. H. vylákala od poškodenej I. Z. po viacerých jednotlivých čiastkach pôžičku vo výške celkom 170.000,- Kč (6.001,60 Eur), pričom jej vždy, keď žiadala od nej peniaze, uviedla nepravdivo, že sa rozvádza a po rozvode dostane po rodičoch vyplatené dedičstvo, z ktorého jej požičané peniaze vráti, hoci vedela, že to nie je pravda a pred zapožičaním každej z uvedených jednotlivých čiastok povedala poškodenej, že sa výplata dedičstva odsunula a peniaze jej vráti spolu s predchádzajúcou vypožičanou čiastkou, pričom jej vrátila iba 6.000,- Kč (211,82 Eur) v mesiaci december 2006 po urgencii zo strany poškodenej, čím spôsobila poškodenej I. Z. škodu celkom 164.000,- Kč (5.789,78 Eur),

-2-

2. v presne nezistený deň mesiaca október 2006 v priestoroch ubytovne W. H. v obci Hustopeče v Českej republike vylákala od poškodenej P. W. peňažnú čiastku 15.000,- Kč (529,17 Eur), pričom jej uviedla, že k nej majú prísť na návštevu priatelia a ona nemá peniaze na ich pohostenie a zamlčala jej, že už v tom čase mala požičané peniaze od I. Z., s tým, že poškodenej prisľúbila peniaze vrátiť v priebehu nasledujúcich 14 dní, čo však doposiaľ neurobila, čím spôsobila poškodenej P. W. škodu vo výške 15.000,- Kč (529,17 Eur),

t e d a

v bodoch 1. a 2. rozsudku

na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

čím spáchala

v bodoch 1. a 2. rozsudku

pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanej určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Trestného zákona obžalovanej ako súčasť probačného dohľadu ukladá povinnosť nahradiť poškodeným I. Z. H. P. W.C.-P. v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanej ukladá povinnosť nahradiť poškodeným:
- I. Z., nar. XX.XX.XXXX P. Z., trvale bytom U. Č.. XX/XX, V.C.-L., Č. G., škodu vo výške 164.000,- Kč (stošesťdesiatštyritisíc českých korún),
2T/43/2012-291

- P. W.P., nar. XX.XX.XXXX P. P. X., trvale bytom T. B.. Č.. XXX/XX, V., škodu vo výške 15.000,- Kč (pätnásťtisíc českých korún).

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 09.03.2012 bola Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom na obvinenú N. X., nar. XX.XX.XXXX v T., pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní vydal samosudca Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 16.03.2012 pod č.k. 2T/43/2012-175 trestný rozkaz, ktorým obvinenú uznal vinnou v zmysle obžaloby a uložil jej trest a povinnosť nahradiť škodu poškodeným.

Proti trestnému rozkazu podali prokurátor a obvinená včas odpor.

Súd vykonal v dňoch 07.06.2012, 03.10.2012, 02.04.2014 a 25.06.2014 dokazovanie výsluchom obžalovanej N. X., výsluchom svedkov Š. T., Q. T., čítaním zápisníc o výpovediach poškodených P. W. H. I. Z., čítaním zápisnice o výpovedi svedka G. L., čítaním listinných dôkazov a zistil nasle-dovné:

Obžalovaná N. X. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku učinila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o tom, že je nevinná zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Z jej výpovede na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že od poškodených si žiadne peniaze nepožičala. Do Českej republiky prišla aj s bývalým manželom v januári 2006 za účelom podnikania. Manžel to, čo zarobil, prepil alebo prehral na automatoch. Dňa 05.04.2006 išla na Slovensko s tým, že si zoberie od rodičov peniaze. Chcela od nich 50.000 korún, dali jej však iba 25.000 korún. Zvyšok si požičala od priateľa Š. T., ktorý jej poskytol 40.000 korún, pričom si kvôli tomu

zobral pôžičku. Dňa 06.05.2004 sa vrátila späť do Českej republiky, pričom mala k dispozícii celkom 65.000 korún. Zaplatila dlh na ubytovni vo výške cca 4.000 korún a presťahovala sa do W.H. ubytovne. V júli 2006 za obžalovanou prišiel otec, ktorý jej priniesol 15.000 korún a v decembri 2006 jej rodičia poslali po Š. T. ďalších 15.000 korún. V Českej republike teda mala dosť peňazí na vyžitie a nebola nútená požičiavať si peniaze od nikoho iného. Obžalovaná v rámci reakcie na tvrdenia poškodených uviedla, že vzhľadom k tomu, ako poškodené poznala, podľa jej názoru nemali poškodené odkiaľ vziať toľko peňazí, koľko jej podľa ich vyjadrenia požičali. Ona sama raz pani Z. požičala niekoľko tisíc korún po ustavičných sťažnostiach poškodenej na jej rodinnú a sociálnu situáciu. S poškodenými prišla do styku prvý raz 06.04.2006. Tam poznala pani W. ako recepčnú a pani Z. ako upratovačku. Keď mala 23.04.2006 narodeniny, poškodené sa veľmi ponúkali na oslavu, tak ich pozvala. Tam sa lepšie spoznali. Pani Z. sa tam hneď opila. Bola na práškoch. Počula od nej, ako sa sťažuje na deti, že nemá kde bývať, že sa len tak musí potulovať. Obvinenia poškodených si obžalovaná vysvetľuje tým, že opakovane

-4-

upozorňovala na ich nevhodné správanie, na pitie alkoholu a preto sa jej poškodené rozhodli pomstiť krivým obvinením. Vyjadrili sa, že „Slovenka im nebude rozkazovať“. O žiadnom dedičstve, ktoré mala získať, s poškodenými nehovorila. S G. L. vychádzala korektne. Tento jej navrhol, či by nevarila na ubytovni pre robotníkov, s čím súhlasila a ľudia boli spokojní.

Z výpovede svedka Š. T. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že je rodinný známy obžalovanej. O prejednávacom prípade nevie nič. Obžalovaná ho v minulosti informovala, že má záujem podnikáť v Českej republike. O to, ako to s jej podnikaním nakoniec dopadlo, sa nezaujímal. Keďže potrebovala peniaze, nejaké jej poskytol, nakoľko mal vtedy k dispozícii väčšiu sumu peňazí z pôžičky. Na základe doplňujúcich otázok na svedka bolo zistené, že svedok si v apríli 2006 požičal od Slovenskej sporiteľne 70.000,- Sk. Z týchto peňazí obžalovanej požičal 40.000,- Sk, nakoľko celú sumu, ktorú si požičal, pre seba nepotreboval. Časť peňazí využil na nákup motorovej píly a na opravy na chalupe. Svedok na hlavnom pojednávaní nevedel určiť, či mu o potrebe peňazí obžalovaná povedala pred tým, ako si vzal pôžičku, alebo až po tom. Peniaze si z banky nepožičiaval kvôli obžalovanej, požičal by si ich aj vtedy, ak by ho ona o pôžičku nežiadala. Hoci si peniaze v banke požičal za úrok 11,5 % p.a., úroky od obžalovanej, ktorá mu peniaze vrátila naraz po viac ako roku v rovnakej sume, ako si požičala, nežiadal. Za obžalovanou občas chodil do Českej republiky na víkendy. Raz jej pritom priniesol 15.000,- Sk, ktoré po ňom poslali jej rodičia. K osobám poškodených sa vyjadril nevedel, neprišiel s nimi nikdy do kontaktu. Obžalovaná mu nehovorila, že by si od niekoho v Českej republike požičiavala peniaze, resp. že by ona niekomu niečo požičala.

Vo výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní bol identifikovaný rozpor s jeho výpoveďou z prípravného konania ohľadne pôvodu sumy 15.000,- Sk, ktoré jej podľa pôvodnej výpovede mal svedok požičať sám z vlastných odložených peňazí. K vysvetleniu rozporov svedok uviedol, že to zrejme zle pochopil, pričom potvrdil, že uvedenú sumu po ňom poslali rodičia obžalovanej, nešlo o jeho peniaze.

Súd sa opakovane pokúšal zabezpečiť osobnú prítomnosť poškodených P. W. a I. Z. na hlavnom pojednávaní za účelom ich výsluchu. Vzhľadom k pretrvávajúcej neúspechu týchto snáh boli so súhlasom procesných strán obe poškodené vypočuté prostredníctvom dožiadaného cudzozemského súdu, a to Okresného soudu v Břeclavi, ktorý ich výsluch vykonal dňa 22.10.2013. Následne so súhlasom procesných strán boli zápisnice (protokoly) o ich výsluchu podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku dňa 02.04.2014 na hlavnom pojednávaní prečítané.

Z výpovede svedkyne a poškodenej I. Z. vyplynulo, že s obžalovanou sa zoznámila v apríli 2006 v ubytovni W.H. v obci Hustopeče, v ktorej bývala. Obžalovaná sa v rozhovoroch prezentovala ako bohatá žena, ktorá vraj čaká na 37 miliónov, ale že to bude dlho trvať, lebo sa rozvádza. Mala rodičov, ktorí vraj nechceli aby mala manžela pána J. a že až sa s ním rozvedie, dajú jej tie peniaze. Obžalovaná sa taktiež vyjadrovala, že má v Amerike nejakého strýka. Obžalovanú brala poškodená ako kamarátku, vidala ju skoro každý deň. Verila jej. O požičanie peňazí obžalovaná poškodenú požiadala v apríli 2006, pričom peniaze jej požičiavala do novembra 2006. Obžalovaná si tieto peniaze požičiavala na niekoľkokrát po čiastkach 50 tisíc, 20 tisíc, 50 tisíc atď. Asi na 5- alebo 6-krát si celkovo požičala 170.000,- Kč. Obžalovaná jej nehovorila, na čo si peniaze požičiava, iba to, že si

2T/43/2012-292

potrebuje požičať. Peniaze jej poškodená dávala v hotovosti do ruky, prítomný pri tom nikto nebol. Peniaze mala obžalovaná vrátiť až po rozvode, konkrétny termín splatnosti pôžičky nebol dohodnutý. Keď neskôr poškodená obžalovanú požiadala, aby peniaze vrátila, začala sa vyhovárať, pričom poškodenú vždy uistovala, aby sa nebála, že jej peniaze vráti. Takto vyzvala obžalovanú najmenej 10-krát. Obžalovaná jej na opakované naliehanie vrátila iba 6.000,- Kč a krátko na to opustila ubytovňu s tým, že jej zomrel otec. Diskusie o pôžičke a jej vrátení medzi poškodenou a obžalovanou prebiehali bez svedkov. Zdrojom poškodenej na poskytnutie pôžičky boli vlastné úspory vo výške cca 100.000,- Kč, niečo si požičala poškodená od rodičov, priateľa a dcéry. Okrem pani W. si mala obžalovaná požičať peniaze aj od nejakého pána Kříže, a to sumu 25.000,- Kč. Asi v januári alebo februári 2007 poškodená spolu s pani W. prešli autom celú Myjavu a Starú Turú v snahe nájsť obžalovanú. Stretli jedného pána. Keď sa ho pýtali na obžalovanú a porozprávali mu, čo sa im stalo, povedal im, že aj od neho si obžalovaná požičala 10.000,- Sk na pohreb matky, pričom neskôr tento pán zistil, že matka obžalovanej žije. Poškodená si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 164.000,- Kč.

Z výpovede svedkyne a poškodenej P. W. vyplynulo, že v čase, keď obžalovaná prišla na ubytovňu, pracovala tam poškodená ako recepčná. Mala k obžalovanej vlažný vzťah, brala ju ako ubytovanú. Obžalovaná sa správala rozhadzovačne, rada pozývala kamarátov na pohár vína a všetko platila. Hovorilo sa o nej, že má strýka v Amerike a že má zdediť milión dolárov. Obžalovaná ju raz požiadala o pôžičku 15.000,- Kč, ktorú odôvodnila potrebou prípravy hostiny pre hostí zo Slovenska, ktorí k nej mali prísť. Poškodená jej v hotovosti požičala tri päťtisícikorunáčky, ktoré mala našetrené. Peniaze jej mala obžalovaná vrátiť do 14 dní. Pri odovzdaní peňazí nikto prítomný nebol. Obžalovaná poškodenú ubezpečovala, že jej peniaze vráti, aj jej 2-krát napísala SMS správu, že sa nemá báť, avšak doteraz jej peniaze nevrátila. Po odchode obžalovanej z ubytovne išli poškodená spolu s I. Z. obžalovanú hľadať do Starej Turej, nakoľko obžalovaná v ubytovni zanechala veľký neporiadok, medziiným aj nejaké papiere, z ktorých zistili, že bola niekoľkokrát vydatá. V Starej Turej stretli pána, ktorý im oznámil, že tiež obžalovanej požičal nejaké peniaze, ktoré mu stále nevrátila. Tento pán sa volal Q. T.. Poškodená si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 15.000,- Kč.

Z výpovede svedka Q. T. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovanú pozná pod priezviskom J.. Istý čas pracovala v obchode na sídlisku. On sám jej požičal 10.000,- Sk na základe jej požiadavky. Peniaze mu doteraz nezaplatila. Ohľadne zaplatenia pôžičky prebehlo na súde pred niekoľkými rokmi aj súdne konanie, ktoré inicioval. Svedok potvrdil, že v minulosti došlo k náhodnému stretnutiu medzi ním a dvomi Češkami, ktorému mu uviedli, že obžalovaná si od jednej z nich požičala 150.000,- Kč a od druhej 15.000,- Kč. Súhlasil s tým, že bude v ich veci svedčiť na súde v Českej republike, k čomu však nakoniec nedošlo.

Obžalovaná v rámci vyjadrenia k výpovedi svedka potvrdila, že si od neho 10.000,- Sk požičala, avšak 7.000,- Sk mu vrátila a 3.000,- Sk jej svedok odpustil za isté služby.

Z čítanej výpovede svedka G. L. vyplynulo, že obžalovanú poznal. Sám jej žiadne peniaze nepožičiaval. O tom, že jej peniaze mali požičať I. Z. a P. W., vedel iba sprostredkovane od týchto osôb, ktoré mu to hovorili.

-6-

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal ďalšie dokazovanie v rozsahu a spôsobom, ako vyplýva, zo zápisníc o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 15 Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 Eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značkou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy.

Na základe vykonaného dokazovania považoval súd vinu obžalovanej za žalovaný skutok za preukázanú riadne a v rozsahu nevyhnutnom na zákonné rozhodnutie. Aj keď obžalovaná spáchanie skutku poprela, argumentujúc najmä absenciou materiálnych dôvodov si požičiavať od poškodených dostatkom peňazí z iných zdrojov, či už od rodičov alebo od Š. T., je podľa názoru súdu spoľahlivo usvedčovaná obsahom výpovedí poškodených Vlasty W. H. I. Z., obsahom výpovede svedka Q. T. a obsahom listinných dôkazov. Hoci obžalovaná považovala výpoveď svedka Š. T. za takú, ktorá je en bloc v jej prospech, resp. za takú považovala aj svoju verziu, súd v týchto výpovediach nachádza nepriame dôkazy pre trestnú činnosť kladenú jej za vinu. Aj z nich je totiž identifikovateľný zakorenený životný návyk obžalovanej požičiavať si na bežnú spotrebu od iných osôb. Požičiavali jej rodičia, požičiaval jej Š. T.. Nepoprela skutočnosť, že by jej niečo požičal aj svedok Q. T.. Je teda zrejmé, že požičiavanie si na život na dlh bez toho, aby s pôžičkami bolo spojené následné vytváranie nejakých trvalých hodnôt v podobe postavených nehnuteľností alebo rozbehnutých podnikov, je charakteristickým spôsobom života obžalovanej. Napriek tomu, že spotrebovala obrovské sumy požičaných peňazí, nie je s jej životným príbehom spojené v podstate nič hodnotné. Do tohto kontextuálne zapadá aj príbeh prezentovaný poškodenými, vrátane popisu spôsobu života obžalovanej počas jej pobytu v ubytovni v obci Hustopeče. Súd po vykonanom dokazovaní nenašiel žiaden dôvod sa domnievať, že by výpovede poškodených boli účelovo vymyslené v snahe obžalovanú len tak očierniť, prípadne sa jej za niečo z minulosti pomstiť. Nebolo preukázané, že by akákoľvek z týchto osôb mala alebo mohla mať záujem kriminalizovať obžalovanú, t.j. že by si niektorá z poškodených tú časť skutkového deja, ktorej bola súčasťou, vymyslela v snahe privodiť trestné stíhanie obžalovanej. Preto súd tieto svedecké výpovede akceptoval ako vierohodné, pravdivé, vzájomne neprotirečivé, z obsahu ktorých sa v spojení s listinnými dôkazmi podáva logický a jednoznačný záver o vine obžalovanej za žalované skutky. Obe poškodené počas celého trestného konania zotrvali nielen na svojich verziách udalostí prežitých s obžalovanou, ale ešte predtým, ako vôbec bolo začaté trestné stíhanie obžalovanej,
2T/43/2012-293

z vlastnej iniciatívy a na vlastné náklady sa vydali po stopách obžalovanej na Slovensko, pátrali po nej, pričom im náhoda (sic!) priviedla do cesty človeka (svedok Q. T.) s veľmi podobným neprijemným životným príbehom, aký ony zažili s obžalovanou. Práve tieto úkony vykonané poškodenými verifikujú obsah ich výpovedí, potvrdené ďalším na prípade nazainteresovaným svedkom. Pre ustálenie skutku tak, ako bol zažalovaný, nie je podstatné, či svedok Š. T. alebo či vlastní rodičia obžalovanej skutočne nejaké peniaze požičali alebo nie. V tom čase prakticky nekontrolovaná spotreba obžalovanej vyžadovala stále ďalšie a ďalšie zdroje a preto výhovorka o tom, koľko od koho mala napožičiavané a z toho dôvodu si už nepotrebovala viac požičiavať, tu argumentačne neobstojí. Je evidentné, že obžalovaná si v inkriminovanom čase požičiavala, aby mohla saturovať nielen svoje potreby, ale pravdepodobne aj uhrádzať staršie dlžoby.

Protiprávnym konaním, opísaným vo výroku rozsudku, obžalovaná naplnila znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nakoľko na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu. Obžalovaná sa skutku dopustila ako plne trestnoprávne zodpovedný subjekt. Súd nemal za preukázanú absenciu trestnej zodpovednosti obžalovanej za tento skutok. U obžalovanej ide o konanie úmyselné, pretože chcela spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom, ktorým záujmom je ochrana majetkových práv ostatných subjektov práva.

Z odpisu z registra trestov obžalovanej vyplýva, že doposiaľ bola raz súdne trestaná za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Vo vzťahu k tomuto odsúdeniu sa na ňu hľadí, ako keby nebola odsúdená. Z miesta bydliska nie je bližšie hodnotená.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

U obžalovanej súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani žiadnu príťažujúcu okolnosť. Vyhodnotiac okolnosti spáchania žalovaných skutkov, pravdepodobnú motiváciu konania obžalovanej, mieru jej zavinenia, jej osobné pomery a možnosti jej nápravy, vezmúc do úvahy aj výšku spôsobenej škody, dospel súd k záveru, že na obžalovanú je možné v záujme efektívneho dosiahnutia účelu trestu (ochrana spoločnosti a náprava páchatel'a) pôsobiť aj trestom výchovným. Okrem toho tu mal súd na zreteli aj so spôsobeným následkom súvisiacu potrebu uspokojenia adhézneho nároku poškodených v rámci naplnenia prevýchovej funkcie trestnej sankcie. Preto súd podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, pričom jej podľa

-8-

§ 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 Trestného zákona výkon tohto trestu podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil na 3 roky. Ako súčasť probačného dohľadu obžalovanej uložil povinnosť podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Trestného zákona nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodeným. Takto uložený trest považuje súd za zákonný, dôvodný a primeraný, zodpovedajúci zásadám ukladania trestov v zmysle Trestného zákona, požiadavkám individuálnej a generálnej prevencie, ktorý v dostatočnej miere vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Poškodené P. W. H. I. Z. si v trestnom konaní riadne a včas uplatnili nároky na náhradu škody, ktoré riadne zdôvodnili. Nakoľko oprávnenosť a výška týchto nárokov bola preukázaná rovnako ako bola preukázaná vina obžalovanej, uložil súd obžalovanej podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej I. Z. škodu vo výške 164.000,- Kč a poškodenej P. W. škodu vo výške 15.000,- Kč.

Po vyhlásení rozsudku podala obžalovaná proti tomuto rozsudku odvolanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.